

Een derdelander die familielid is van een Unieburger, komt in aanmerking voor een verblijfsrecht in de lidstaat waarin deze burger heeft verbleven vóór hij de nationaliteit van die lidstaat verwierf met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit

De voorwaarden voor toekenning van dit verblijfsrecht mogen niet strenger zijn dan die welke zijn gesteld in de richtlijn betreffende het recht van vrij verkeer van Unieburgers

Toufik Lounes, die de Algerijnse nationaliteit heeft, is in 2010 met een bezoekersvisum voor zes maanden het Verenigd Koninkrijk binnengekomen. Daarna is hij illegaal op het Britse grondgebied gebleven. Mevrouw Ormazabal, een Spaans staatsburger, heeft zich in 1996 als studente naar het Verenigd Koninkrijk begeven. Sinds 2004 werkt zij er voltijds en verblijft zij er. In 2009 heeft zij door naturalisatie het Britse staatsburgerschap verkregen met behoud van haar Spaanse nationaliteit.

In 2014 zijn Lounes en Ormazabal getrouwd. Na dit huwelijk heeft Lounes in het Verenigd Koninkrijk verzocht om afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Economische Ruimte (EER).

Bij brief van 22 mei 2014 heeft de Britse minister van Binnenlandse Zaken Lounes laten weten dat dit verzoek werd afgewezen. In deze brief werd uiteengezet dat Ormazabal volgens de Britse wet tot omzetting van de richtlijn betreffende het recht van vrij verkeer van Unieburgers¹ niet meer als „EER-burger” werd beschouwd sinds zij het Britse staatsburgerschap had verkregen. Lounes kon dus geen aanspraak maken op een verblijfskaart als familielid van een EER-burger.

Lounes heeft tegen het besluit van 22 mei 2014 een beroep ingesteld bij de High Court of Justice of England and Wales (bestuursrechter van Engeland en Wales, Verenigd Koninkrijk). Omdat deze rechterlijke instantie betwijfelt of dit besluit en de Britse wettelijke regeling verenigbaar zijn met het Unierecht, heeft zij het Hof van Justitie hierover een vraag gesteld.

In zijn vandaag gewezen arrest herinnert het Hof er allereerst aan dat de richtlijn de familieleden van een Unieburger die derdelanders zijn, geen autonoom recht verleent, maar slechts rechten die zijn afgeleid van die welke de betrokken Unieburger geniet door het feit hij zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Vervolgens wijst het Hof erop dat volgens de richtlijn de Unieburgers die zich begeven naar of verblijven in „een andere lidstaat dan die waarvan [zij] de nationaliteit bezit[ten]”, en hun familieleden die hen begeleiden of zich bij hen voegen, de begunstigen van de bij deze richtlijn verleende rechten zijn.² Verder beklemtoont het Hof dat de richtlijn, die de voorwaarden regelt waaronder de Unieburgers het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten kunnen uitoefenen, niet ertoe strekt het verblijf van Unieburgers in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit hebben, te regelen, aangezien deze burgers daar een onvoorwaardelijk verblijfsrecht

¹ Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB 2004, L 158, blz. 77, met rectificaties in PB 2004, L 229, blz. 35, en in PB 2007, L 204, blz. 28).

² Zie artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38.

genieten op grond van een beginsel van internationaal recht. Het Hof is dan ook van oordeel dat de richtlijn uitsluitend de voorwaarden regelt waaronder een Unieburger kan binnenkomen en verblijven in andere lidstaten dan de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft, en dat op deze richtlijn voor derdelanders die familieleden van een Unieburger zijn, geen afgeleid verblijfsrecht in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit heeft, kan worden gebaseerd.

Hoewel in het onderhavige geval vaststaat dat Ormazabal, toen zij in 1996 Spanje verliet om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan, haar recht van vrij verkeer uitoefende, en dat zij de hoedanigheid van „begunstigde” van de richtlijn had totdat zij het Britse staatsburgerschap verkreeg, wijst het Hof erop dat Ormazabal sindsdien verblijft in een van de lidstaten waarvan zij de nationaliteit heeft, en daar dus overeenkomstig het internationale recht een onvoorwaardelijk verblijfsrecht geniet.

Het Hof oordeelt dan ook dat, **sinds Ormazabal het Britse staatsburgerschap heeft verkregen, de richtlijn haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet meer regelt en dus niet meer van toepassing is op haar situatie.** Aan deze slotsom wordt niet afgedaan door de omstandigheid dat Ormazabal van haar recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich naar het Verenigd Koninkrijk te begeven en daar te verblijven en haar Spaanse nationaliteit heeft behouden naast haar Brits staatsburgerschap, aangezien Ormazabal sinds de verkrijging van dit staatsburgerschap niet meer verblijft „in een andere lidstaat dan die waarvan [zij] de nationaliteit bezit” in de zin van deze richtlijn. **Bijgevolg komt haar echtgenoot Lounes niet in aanmerking voor een afgeleid verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk op grond van de richtlijn.**

Het Hof is echter van oordeel dat dient te worden uitgemaakt of Lounes **in deze lidstaat een afgeleid verblijfsrecht kan krijgen op grond van artikel 21, lid 1, VWEU**, volgens hetwelk iedere Unieburger het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven. In dit verband herinnert het Hof eraan dat **een derdelander die familielid is van een Unieburger, in bepaalde gevallen op grond van deze bepaling een afgeleid verblijfsrecht kan verkrijgen indien de toekenning van een dergelijk recht noodzakelijk is om te verzekeren dat de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer en de rechten die hij aan bovengenoemde bepaling ontleent, daadwerkelijk kan uitoefenen.**

Het Hof oordeelt dat de rechten die artikel 21, lid 1, VWEU aan de Unieburgers verleent, in het bijzonder het recht om samen met hun familieleden een normaal familieleven te leiden in de gastlidstaat, slechts nuttig effect hebben indien een burger in een situatie als die van Ormazabal in de gastlidstaat dat recht blijft genieten nadat zij de nationaliteit van die lidstaat heeft verworven met behoud van haar oorspronkelijke nationaliteit, en in het bijzonder een familieleven kan leiden met haar echtgenoot die derdelander is, doordat aan deze laatste een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

Dienaangaande oordeelt het Hof dat elke andere uitlegging erop zou neerkomen dat Ormazabal op dezelfde wijze wordt behandeld als een Britse staatsburger die het Verenigd Koninkrijk nooit heeft verlaten, zonder dat rekening wordt gehouden met de omstandigheid dat zij van haar recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich op het grondgebied van die lidstaat te vestigen en dat zij haar Spaanse nationaliteit heeft behouden. Voorts zou het oordeel dat een Unieburger in de situatie van Ormazabal het recht om een normaal familieleven te leiden in de gastlidstaat verliest doordat hij bij wege van naturalisatie in die lidstaat nog beter in de samenleving van die lidstaat heeft willen integreren, ingaan tegen de logica van geleidelijke integratie in de samenleving van de gastlidstaat, die artikel 21, lid 1, VWEU beoogt te bevorderen.

Bijgevolg is het Hof van oordeel dat **een derdelander in de situatie van Lounes op grond van artikel 21, lid 1, VWEU in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk onder voorwaarden die niet strenger mogen zijn dan die welke in de richtlijn zijn vastgesteld voor de toekenning van een dergelijk recht aan een derdelander die familielid is van een Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.**

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106